

VENÄJÄN VALLANKUMOUS JA KANSALAISSOTA

PELOTELLAAN KANSALAISSODALLA

Porvaristo tekee kaikkensa pelotellakseen demokraatteja, sillä sitä on pelästyttänyt menshevikkien ja eserrien kieltäytyminen liittoutumasta kadettien kanssa⁵ ja se pelkää, että demokraatit saattavat kenties hyvinkin muodostaa hallituksen ilman kadetteja ja hallita Venäjää toisin kuin nämä tahtovat.

Pelottele niin paljon kuin suinkin — se on koko porvarillisen lehdistön tunnuksena. Pelottele kaikin voimin! Valehtele, parjaa — kunhan vain pelottelet!

„Birzhevka”⁶ pelottelee tekaisemalla uutisia bolshevikkien esiintymisistä. Pelotellaan levittämällä huhuja Aleksejevin virkaerosta ja siitä, että saksalaiset uhkaavat murtautua Pietariin, ikään kuin tosiasiat eivät olisi todistaneet, että juuri kornilovilaiset kenraalit (ja heihin kuuluu ehdottomasti myös Aleksejev) saattavat avata saksalaisille rintaman Galitsiassa ja Riian edustalla sekä Pietarin edustalla, että juuri kornilovilaiset kenraalit herättävät sotaväessä eniten vihaa päämajaa kohtaan.

Tuo tapa pelotella demokraattisia piirejä yritetään saada näyttämään mahdollisimman „arvovaltaiselta” ja vakuuttavalta vetoamalla „kansalais sodan” vaaraan. Kaikista pelottelumuodoista tuo kansalais sodalla pelottelu lienee yleisintä. Kansanvapauspuolueen Donin-Rostovin komitea muotoili tämän yleisesti kiertävän, poroporvarillisissa piireissä erittäin levinneen ajatuksen päätöslauselmassaan syyskuun 1 päivänä seuraavasti („Retsh”⁷ № 210):

...„Komitea on vakuuttunut siitä, että kansalais sodasta saattaa tehdä olemattomiksi vallankumouksen kaikki aikaansaannokset ja hukuttaa nuoren, vielä lujittumattoman vapautemme verivirtoihin, ja on sen vuoksi sitä mieltä, että vallankumouksen aikaansaannosten pelastami-

seksi on vastustettava tarmokkaasti epäreaalisista sosialistisista utopioista johtuvaa vallankumouksen syventämistä”...

Tässä on ilmaistu mitä selvimmässä, täsmällisimmässä, harkituimmassa ja seikkaperäisimmässä muodossa se perusajatus, joka tavataan lukemattomia kertoja „Retshin” pääkirjoituksissa, Plehanovin ja Potresovin artikkeleissa, menshevististen lehtien pääkirjoituksissa y.m., y.m.s. Sen vuoksi on hyödyllistä tarkastella tätä ajatusta yksityiskohtaisemmin.

Yritämme analysoida kansalaissotakysymystä konkreettisemmin, puoli vuotta jatkuneen vallankumouksemme antaman kokemuksen pohjalta.

Tämä kokemus osoittaa meille aivan samoin kuin Euroopan kaikkien vallankumousten kokemus XVIII vuosisadan lopulta lähtien, että kansalaissota on luokkataistelun kärkevin muoto, jossa useat kerta toisensa jälkeen toistuneet, tihenneet, laajenneet ja kärkeviksi käyneet taloudelliset ja poliittiset yhteentörmäykset ja ottelut kehittyvät tietyn luokan aseelliseksi taisteluksi toista luokkaa vastaan. Useimmiten — voidaanpa sanoa miltei aina — vähänkin vapaissa ja edistyneissä maissa on käynnissä kansalaissota niiden luokkien välillä, joiden vastakohtaisuutta kapitalismin koko taloudellinen kehitys, maailman uusimman yhteiskunnan koko historia luo ja syventää, nimittäin porvariston ja proletariaatin välillä.

Niinpä vallankumouksemme puolen vuoden aikana näimme huhtikuun 20 ja 21 päivänä ja heinäkuun 3 ja 4 päivänä hyvin voimakkaat vaistonvaraiset purkaukset, jotka olivat aivan lähellä kansalaissodan aloittamista proletariaatin puolelta. Kornilovin kapina oli vuorostaan tilanherrojen ja kapitalistien tukema kadettipuolueen johtama sotilaallinen salaliitto, joka vei siihen, että porvaristo oikeastaan jo aloitti kansalaissodan.

Tällaisia ovat tosiasiat. Tällainen on oman vallankumouksemme historia. Ja juuri tästä historiasta pitää ottaa oppia, juuri sen kulkua ja luokkamerkitystä on tutkiskeltava syvällisesti.

Koettakaamme vertailla proletariaatin kansalaissodan alkeita ja porvariston kansalaissodan alkeita Venäjällä 1) liikkeen vaistonvaraisuuden, 2) sen päämäärien, 3) siihen osallistuneiden joukkojen valveutuneisuuden, 4) liikkeen voimakkuuden, 5) sen sitkeyden kannalta. Arvelemme,

että jos kaikki puolueet, jotka nykyään noin vain ilman aikojaan leikittelevät sanalla „kansalaissota”, asettaisivat kysymyksen tällä tavalla ja yrittäisivät tutkia kansalais-sodan alkeita tosiasiaihin pohjalta, niin koko Venäjän val-lankumous muuttuisi siitä hyvinkin paljon tietoisemmaksi.

Aloittakaamme liikkeen vaistonvaraisuudesta. Heinä-kuun 3 ja 4 päivästä meillä on sellaisten todistajain kuin menshevistisen „Rabotshaja Gazetan”⁸ ja eserräläisen „Delo Narodan”⁹ lausunnot. Nämä lehdet ovat tunnusta-neet liikkeen vaistonvaraisen laajenemisen *tosiasiaksi*. Olen esittänyt nämä lausunnot „Proletariskoje Delon”¹⁰ artikkelissa, joka ilmestyy erillisenä lentolehtisenä nimellä „Vastaus parhaajille”*. Mutta menshevikit ja eserrät kiis-tävät yhä edelleenkin virallisesti heinäkuun 3 ja 4 päivän purkauksen vaistonvaraisuuden menetellen siten täysin ymmärrettävistä syistä, puolustellakseen itseään ja osal-listumistaan bolshevikkien vainoamiseen.

Jättäkäämme toistaiseksi syrjään se, mikä on kiistan-alaista. Tarkastelkaamme vain kiistatonta. Huhtikuun 20 ja 21 päivän liikkeen vaistonvaraisuutta ei kukaan kiellä. Tähän vaistonvaraiseen liikkeeseen yhtyi bolshevikkipuolue tunnuksenaan „kaikki valta Neuvostoille”, siihen yhtyi puolueesta ollenkaan riippumatta Linde-vainaja tuoden kaduille 30.000 aseellista sotilasta, jotka olivat valmiit vangitsemaan hallituksen. (Sanottakoon muuten sulkeissa, että itse sotajoukkojen tuontia kaduille ei ole tutkittu eikä analysoitu. Mutta kun ajattelee sitä asettaen huhtikuun 20 päivän tapahtumat historialliseen yhteyteen muiden tapahtumien kanssa, t.s. tarkastellen niitä helmikuun 28 päivästä elokuun 29 päivään johtavan tapahtumaketjun yhtenä renkaana, niin käy selväksi, että bolshevik-kien syyksi ja virheeksi on katsottava heidän taktiikkansa *riittämätön* vallankumouksellisuus eikä suinkaan liiallinen vallankumouksellisuus, mistä filisterit meitä syyttävät.)

Siis proletariaatin kansalaissodan aloittamista lähennyt liike oli epäilemättä vaistonvaraista. Mutta Kornilovin kapinaliikkeessä ei ole mitään, mikä edes lähimain muis-tuttaisi vaistonvaraisuutta: se on vain salaliitto kenraa-lien kesken, jotka luulivat saavansa osan sotajoukoista mukaansa petoksella ja käskyn voimalla.

* Ks. Teokset, 25. osa, ss. 204—216. Toim.

Epäilemättä liikkeen vaistonvaraisuus on merkki siitä, että liike on syvien kansanjoukkojen liikettä, että sillä on varma pohja ja ettei se ole vältettävissä. Liikkeen vaistonvaraisuuden kannalta katsoen tosiasiat osoittavat, että proletaarisella vallankumouksella on pohjaa, kun taas porvarillinen vastavallankumous on vailla pohjaa.

Tarkastelkaamme liikkeen tavoitteita. Huhtikuun 20 ja 21 päivän liike oli hyvin lähellä bolshevistisia tunnuksia, ja heinäkuun 3 ja 4 päivän liike kasvoi välittömässä yhteydessä niihin, niiden vaikutuksesta ja niiden johdolla. Sanomalehdissään sekä agitaatiopuheissa bolshevikkipuolue teki aivan avoimesti, konkreettisesti, selvästi, täsmällisesti, kaikkien kuullen selkoa proletariaatin ja talonpoikaisköyhälistön diktatuurista, rauhasta ja sen viipymättömästä tarjoamisesta, tilanherrojen maiden konfiskoinnista — näistä proletaarisen kansalaissodan tärkeimmistä *tavoitteista*.

Kornilovin kapinaliikkeen tavoitteet me kaikki tiedämme, eikä kukaan demokraateista kiellä, että näinä tavoitteina olivat tilanherrojen ja porvariston diktatuuri, Neuvostojen hajottaminen ja monarkian restauraation valmistelu. Kadettipuolue — tuo tärkein kornilovilaisten puolue (sitä muuten pitäisikin nyt alkaa nimittää kornilovilaiseksi puolueeksi), jolla on suurempi lehdistö ja suuremmat agitaattorivoimat kuin bolshevikeilla, — ei ole milloinkaan rohjennut eikä rohkene puhua kansalle avoimesti porvariston diktatuurista, Neuvostojen hajottamisesta eikä kornilovilaisten tavoitteista yleensä!

Liikkeen tavoitteiden kannalta katsoen tosiasiat puhuvat siitä, että proletariaatti voi käydä kansalaissotaansa esittämällä kansalle avoimesti lopulliset tavoitteensa ja saada siten työtätekevien myötätunnon puolelleen, mutta porvaristo voi yrittää saada kansalaissotaansa osan joukoista vain salaamalla tavoitteensa; tässä suhteessa ero on valtavasti suuri mitä tulee joukkojen tietoisuuteen.

Objektiivisia tietoja tästä kysymyksestä on kaiketi vain puoluekantaa ja vaaleja koskevien tietojen yhteydessä. Tokkopa lienee muita tosiasioita, joiden perusteella voitaisiin tehdä tarkkoja johtopäätöksiä joukkojen tietoisuudesta. Se, että proletariaatin vallankumousliikettä johtaa bolshevikkipuolue ja porvariston vastavallankumousliikettä kadettipuolue, on selvää ja tuskinpa sitä voitaneen kiistää

puoli vuotta jatkuneen vallankumouksen antaman kokemuksen jälkeen. Käsiteltävästä kysymyksestä voidaan esittää kolme faktaluontoista vertausta. Toukokuussa toimitettujen Pietarin piiriduumien vaalien ja elokuussa toimitettujen keskusduuman vaalien vertailu osoittaa kadettien äänimäärän vähenemistä ja bolshevikkien äänimäärän suunnatonta kasvua. Kadettilehdistö myöntää, että siellä, minne on kasaantunut työläis- tai sotilasjoukkoja, siellä on yleensä havaittavissa myös bolshevismmin voima.

Edelleen, koska puolueen jäsenmäärän muuttumista ja kokouksissa käyntiä koskevaa y.m.s. tilastoaineistoa ei ole lainkaan, voidaan vain puolueen hyväksi toimitetuista rahakeräyksistä julkaistujen tietojen mukaan tarkastaa tosiasiajn perusteella, missä määrin *joukkojen* osallistuminen puolueen toimintaan on ollut tietoista. Nämä tiedot osoittavat, miten valtavaa ja joukkoluontoista on bolshevististen työläisten sankaruus varojen keräyksessä „Pravdan”¹¹, lakkautusmääräyksen saaneiden lehtien y.m. hyväksi. Selostukset varojen keräyksistä on aina julkaistu. Kadeteilla emme näe mitään tällaista: heidän puoluetöitään „elättävät” rikkaiden lahjoitukset, se on selvää. Ei ole merkkiäkään joukkojen aktiivisesta avusta.

Vihdoin huhtikuun 20 ja 21 päivän ja heinäkuun 3 ja 4 päivän liikkeen sekä toisaalta Kornilovin kapinaliikkeen vertailu näyttää meille, että bolshevikit osoittavat joukoille suoraan niiden viholliset kansalaissodassa, nimittäin: porvariston, tilanherrat ja kapitalistit. Kornilovin kapinaliike on jo osoittanut, että Kornilovia seuranneita sotajoukkoja oli suorastaan *petetty*, mikä paljastui heti, kun „villi divisioona” ja Kornilovin joukot joutuivat ensimmäistä kertaa vastakkain pietarilaisten kanssa.

Edelleen. Millaisia tietoja on proletariaatin ja porvariston *voimasta* kansalaissodassa? Bolshevikkien voimana on vain proletaarien runsaslukuisuus, näiden valveutuneisuus, eserrien ja menshevikkien „pohjakerrosten” (t.s. työläisten ja köyhien talonpoikain) myötämielisyys bolshevikkien tunnuksia kohtaan. On tosiasia, että todellisuudessa aktiivisten vallankumouksellisten joukkojen *enemmistö* antoi Pietarissa huhtikuun 20 ja 21 päivänä, kesäkuun 18 päivänä ja heinäkuun 3 ja 4 päivänä kannatuksensa juuri näille tunnuksille.

Tällöin „parlamentti”-vaaleja ja mainittuja joukkoliiketimisiä koskevien tietojen vertailu vahvistaa Venäjään nähden täydellisesti sen havainnon, joka on monta kertaa tehty Lännessä, nimittäin että *joukkoihin* vaikuttamisen ja niiden taisteluun vetämisen kannalta on vallankumouksellisen proletariaatin *voima ulkoparlamentaarisisessa* taistelussa verrattomasti *suurempi* kuin parlamentaarisisessa taistelussa. Kansalaissodan kannalta tämä havainto on erittäin tärkeä.

On ymmärrettävää, miksi parlamenttitaistelun ja vaalien kaikki ehdot ja olosuhteet saavat sorrettujen luokkien voiman vaikuttamaan pienemmältä kuin on se voima, jonka ne todellisuudessa voivat kehittää kansalaissodassa.

Kadettien ja kornilovilaisen kapinaliikkeen voimana on *rikkauden* voima. Monet toisiaan seuranneet poliittiset tapahtumat sekä lehdistö ovat osoittaneet, että kadetteja ja Kornilovin kapinaliikettä *tukevat* englantilais-ranskalainen pääoma ja imperialismi. On yleisesti tunnettua, että elokuun 12 päivänä Moskovan neuvottelukokouksen¹² koko „oikeisto” kannatti kiihkeästi Kornilovia ja Kaledinia. On yleisesti tunnettua, että Ranskan ja Englannin porvarillinen lehdistö „auttoi” Kornilovia. On mainintoja, että *pankit* antoivat hänelle apua.

Koko rikkauden voima nousi kannattamaan Kornilovia, mutta miten surkea ja nopea olikaan romahdus! Kornilovilaisilla on havaittavissa rikkaiden lisäksi vain kahdenlaisia yhteiskunnallisia voimia: „villi divisioona” ja kasakat. Ensin mainitussa tapauksessa on kysymyksessä *ainoastaan* tietämättömyyden ja petoksen voima. Tämä voima on sitä pelottavampi, mitä kauemmin lehdistö pysyy porvariston käsissä. Voitettuaan kansalaissodassa proletariaatti hävittäisi *tämän* „voiman”-lähteen heti ja perusteellisesti.

Mitä tulee kasakoihin, niin tässä meillä on väestökerros, joka on muodostunut Venäjän erään reuna-alueen rikkaista, vähäväkisistä ja keskivarakkaista maanomistajista (keskimääräinen maaomaisuus noin 50 desjatiinaa), joiden elämässä, taloudessa ja elinoloissa on säilynyt erikoisen paljon keskiajalle ominaisia piirteitä. Siinä voidaan nähdä yhteiskunnallis-taloudellinen perusta Venäjän Vendéelle. Mutta mitä osoittivat kornilovilais-kaledinilaista liikettä koskevat *tosiasiat*? Ei edes Kaledin, „rakas johtaja”, Gutshkovien, Miljukovien, Rjabushinskiin ja kumpp. tuke-

manakaan *saanut nostetuksi* joukkoliikettä!! Kaledin kulki kansalaisuuteen verrattomasti „suoremmin”, suoraviivaisemmin kuin bolshevikit. Kaledin suorastaan „kävi nostattamassa Donia” eikä kuitenkaan saanut nostetuksi mitään joukkoliikettä „omalla” seudullaan, Venäjän muista kansanjoukoista eristäytyneellä kasakkaseudulla! Mutta proletariaatin taholta me päinvastoin havaitsimme alkuvoimaisina purkauksina ilmenevää liikehtimistä koko Venäjän antibolshevististen demokraattien vaikutus- ja voimakeskuksesta.

Ei ole objektiivisia tietoja siitä, miten kasakkaväen eri kerrokset ja eri talousryhmät suhtautuvat demokraattiseen liikkeeseen ja Kornilovin kapinaliikkeeseen. On vain mainintoja siitä, että köyhien ja keskivarakkaiden kasakkain enemmistö suhtautuu myötämielisemmin demokraattiseen liikkeeseen ja vain upseeristo ynnä varakkaiden kasakkain huippukerros ovat täysin kornilovilaisia.

Oli miten tahansa, mutta elokuun 26—31 päivien kokemus on historiallisesti todistanut, että kasakkajoukkojen keskuudessa porvarillinen vastavallankumouksellinen liike on äärimmäisen heikkoa.

Ja sitten viimeinen kysymys: liikkeen *sitkeys*. Bolshevistisesta, proletaarisesta vallankumousliikkeestä meillä on olemassa se todistettu tosiasia, että tasavallan puolivuotisen olemassaolon aikana Venäjällä on käyty taistelua bolshevismia vastaan aatteellisesti — lehdistön ja agitaattorivoimien ollessa *valtaosaltaan* bolshevismia vastustajain puolella (ja kun parjaukskampanjakin on melko „rohkeasti” laskettu „aatteelliseksi” taisteluksi) — sekä *vainotoimien avulla*: satoja on vangittu, on hävitetty tärkein kirjapaino, lakkautettu pää-äänenkannattaja ja useita muita lehtiä. Tosiasiallisena tuloksena on ollut bolshevismia valtava voimistuminen elokuun vaalessa Pietarissa ja edelleen bolshevismia lähenevien internationalististen ja „vasemmistolaisen” virtausten voimistuminen niin eserräkuin menshevikkipuolueessakin. Proletaarinen vallankumousliike on siis tasavaltaisella Venäjällä hyvin sitkeää. Tosiasiat puhuvat siitä, että kadettien ja eserrien ynnä menshevikkien yhteisillä ponnistuksilla *ei ole onnistuttu* ollenkaan heikentämään tätä liikettä. Päinvastoin, juuri kornilovilaisten liittoutuminen „demokraattien” kanssa *on voimistanut* bolshevismia. Paitsi aatteellista vaikutusta ja

vainotoimenpiteitä ei voi olla muita taistelukeinoja proletariaarista vallankumouksellista virtausta vastaan.

Kornilovilaiskadettien liikkeen sitkeydestä ei toistaiseksi ole tietoja. Kadetit eivät ole joutuneet minkäänlaisen väkivallan kohteeksi. Yksinpä Gutshkovkin on päästetty vapaalle jalalle, ei edes Maklakovia eikä Miljukovia ole vangittu. Ei edes „Retshiä” ole lakkautettu. Kadetteja säälitään: Kerenskin hallitus *hoivaa* kornilovilaiskadetteja. Entä jos kysymys asetettaisiin seuraavasti: oletetaanpa, että englantilais-ranskalaiset ja venäläiset Rjabushinskit lahjoittavat vielä yhä uusia miljoonia kadeteille, „Jedinstvolle”¹³, „Denille”¹⁴ y.m. uuden vaalikampanjan käymiseen Pietarissa; olisiko luultavaa, että heidän äänimääränsä lisääntyisi nyt, Kornilovin kapinan jälkeen? Eiköhän kokouksista y.m. päätellen pitäne vastata kielteisesti tähän kysymykseen...

* * *

Tehdessämme yhteenvetoja Venäjän vallankumouksen historian tosiasioiden vertailusta tulemme siihen johtopäätökseen, että proletariaatin kansalaissodan alku on osoittanut liikkeen olevan voimakasta, tietoista, varmapohjaista, kasvavaa ja sitkeää. Porvariston kansalaissodan alku ei ole osoittanut mitään voimaa, minkäänlaista joukkojen tietoisuutta, minkäänlaista varmaa pohjaa, mitään voiton mahdollisuuksia.

Kadettien liittoa eserrien ja menshevikkien kanssa bolshevikkeja vastaan, t.s. vallankumouksellista proletariaattia vastaan, on kokeiltu käytännössä useita kuukausia, ja tämä väliaikaisesti lymyilevien kornilovilaisten ja „demokraattien” liitto on johtanut todellisuudessa bolshevikkien voimistumiseen eikä heikkenemiseen, on johtanut „koalition” vararikkoon ja siihen, että menshevikkienkin keskuudessa on „vasemmistolainen” oppositio voimistunut.

Bolshevikkien liitto eserrien ja menshevikkien kanssa kadetteja vastaan, porvaristoa vastaan *on vielä kokeilematta*. Tahi, ollaksemme tarkkoja, tällaista liittoa *on kokeiltu vain yhdellä rintamalla, vain viiden päivän ajan, elokuun 26—31 päivinä, Kornilovin kapinan aikana, ja tässä ajassa tämän liiton tuloksena vastavallankumouksesta saatiin mitä täydellisin voitto niin helposti, ettei*

sellaista ole nähty vielä yhdessäkään vallankumouksessa, tämän liiton tuloksena porvariston, tilanherrojen ja kapitalistien, liittolaisimperialistien ja kadettien vastavallankumous tukahdutettiin niin perinpohjaisesti, että *tältä puolen* kansalaissota kuivui kokoon, raukesi tyhjiin aivan alussa, lopahti ennen kuin oli ollut mitään „teuras-tusta”.

Ja vastoin tätä historiallista tosiasiaa koko porvarillinen lehdistö ja kaikki sen myötäveisajat (Plehanovit, Potresovit, Breshko-Breshkovskajat y.m.) kirkuvat täyttä kurkkua, että juuri bolshevikkien liitto menshevikkien ja eserrien kanssa „uhkaa” kansalaissodan kauhuilla!..

Tämä olisi naurettavaa, ellei se olisi niin murehdittavaa. Murehdittavaa on se, että tällaiselle silminnähtävälle, kouraantuntuvalle, huutavalle järjettömyydelle, tosiasioiden ja vallankumouksemme koko historian pilkkaamiselle voi yleensä joku kallistaa korvansa... Tämä on todistus porvariston pyyteellisten valheiden yhäti valtavan laajasta levinneisyydestä (ja tätä levinneisyyttä ei voida välttää niin kauan kuin lehdistö on porvariston monopolisoima), ja näillä valheilla hämätään ja salataan vallankumouksen epäilemättömimmät ja kouraantuntuvan kiistattomat ope-tukset.

Jos mikä, niin se on ehdottoman kiistaton, tosiasioilla ehdottomasti todistettu vallankumouksen opetus, että vain bolshevikkien liitto eserrien ja menshevikkien kanssa, vain kaiken vallan viipymätön siirtyminen Neuvostoille voi estää kansalaissodan puhkeamisen Venäjällä. Sillä täl-laista liittoa vastaan, työläisten, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostoja vastaan porvariston on järjestöntä aloittaa mitään kansalaissotaa, sellaisessa „sodassa” ei päästäisi edes yhteenkään taisteluun asti, koska *toista* kertaa, Kornilovin kapinan jälkeen, porvaristo ei löydä edes „villii divisioonaa”, edes entistä määrää kasakka-joukkoja, jotka se saisi nousemaan Neuvostohallitusta vastaan!

Minkä tahansa vallankumouksen rauhallinen kehitys on yleensä tavattoman harvinaista ja vaikeaa, sillä vallankumous on kärkevimpien luokkaristiriitojen kärjistymistä huippuunsa, mutta talonpoikaisessa maassa, silloin kun proletariaatin ja talonpoikaiston liitto *voi* antaa mitä epä-oikeutetuimman ja rikollisimman sodan näännyttämille

joukoille *rauhan* ja talonpoikaistolle kaiken *maan*, sellaisessa maassa, sellaisella poikkeuksellisella historiallisella hetkellä vallankumouksen rauhallinen kehitys on *mahdollista* ja *todennäköistä*, jos kaikki valta siirtyy Neuvostoille. Neuvostojen sisällä saattaa puolueiden valtataistelu sujua rauhallisesti, jos Neuvostoissa vallitsee täydellinen demokratismi ja jos ne luopuvat sellaisesta „näpistelystä”, sellaisesta demokraattisten periaatteiden „kaventamisesta”, että sotilaat saavat valita yhden edustajan viittäsatua valitsijaa ja työläiset tuhatta valitsijaa kohti. Demokraattisessa tasavallassa tällainen näpistely on tuomittu häviämään.

Neuvostoja, jotka antavat talonpojille maksuttomasti kaiken maan ja tarjoavat kaikille kansoille oikeudenmukaista rauhaa, sellaisia Neuvostoja ei mikään englantilais-ranskalaisen ja venäläisen porvariston, Kornilovien, Buchananiin ja Rjabushinskiin, Miljukovien ynnä Plehanovien ja Potresovien liitto peloita lainkaan, se on kerrassaan voimaton niitä vastaan.

Porvaristo on tietysti välttämättömästi vastustava maan korvauksetonta luovuttamista talonpojille ja samantapaisia uudistuksia muilla elämänaloilla, oikeudenmukaista rauhaa ja eroa imperialismista. Mutta ennen kuin vastarinta voi kehittyä kansalaissodaksi, on oltava edes jonkinlaisia *joukkoja*, jotka kykenevät *sotimaan* ja voittamaan Neuvostot. Ja sellaisia joukkoja porvaristolla *ei ole* eikä se voi saada niitä mistään. Mitä pikemmin ja päättäväisemmin Neuvostot ottavat kaiken vallan, sitä pikemmin niin „villit divisioonat” kuin kasakkajoukotkin jakautuvat kahtia: mitättömäksi vähemmistöksi, jonka muodostavat tietoiset kornilovilaiset, ja valtavaksi enemmistöksi, joka muodostuu työläisten ja talonpoikain demokraattisen ja *sosialistisen* (sillä kysymys tulee silloin nimenomaan sosialismista) liiton kannattajista.

Vallan siirtyessä Neuvostoille porvariston vastarinta johtaa siihen, että *kymmenet ja sadat* työläiset ja talonpojat, joiden edut vaativat taistelemaan kapitalistien harjoittamaa kansan pettämistä vastaan, tulevat „pitämään silmällä”, valvomaan, kontrolloimaan ja vaatimaan tilille *jokaista* kapitalistia. Tämän tilinpidon ja valvonnan muodot ja keinot ovat juuri kapitalismin, juuri sellaisten kapitalismin luomusten kuin pankkien, suurtehtaiden,

syndikaattien, rautateiden, postilaitoksen, kulutusosuuskuntien ja ammattiyhdistysten kehittämiä ja yksinkertaistamia. Neuvostojen ei tarvitse muuta kuin rangaista koko omaisuuden takavarikoinnilla ja lyhytaikaisella vankeudella niitä kapitalisteja, jotka välttelevät yksityiskohdasta tilinpitoa tai pettävät kansaa, niin jo tällä verettömällä keinolla saadaan lannistetuksi porvariston kaikkinaisen vastarinta. Sillä juuri pankkien kautta, koska ne on kansallistettu, juuri virkailijayhdistysten, postin, kulutusosuuskuntien ja ammattiliittojen kautta valvonta ja tilinpito tulevat yleisiksi, kaikkivoipaisiksi, kaikkiallisiksi, vastustamattomiksi.

Eivätkä Venäjän Neuvostot, Venäjän työläisten ja talonpoikaisköyhälistön liitto, ole yksinäisiä *kulkiessaan* sosialismia *kohti*. Jos olisimme yksin, me emme voisi suorittaa tätä tehtävää loppuun asti ja rauhassa, sillä tämä tehtävä on itse asiassa kansainvälinen. Mutta meillä ovat valtavana reservinä valveutuneimpien työläisten armeijat muissa maissa, missä Venäjän eroaminen imperialismista ja imperialistisesta sodasta on kiertämättä jouduttava kypsyvää työväenvallankumousta, sosialistista vallankumousta.

* * *

Puhutaan kansalaissodan „verivirroista”. Niistä puhutaan yllä mainitussa kornilovilaiskadettien päätöslauselmassa. Samaa puheenpartta toistelevat tuhansin eri tavoin kaikki porvarit ja kaikki opportunistit. Kaikki tietoiset työläiset sen sijaan nauravat ja tulevat nauramaan eivätkä Kornilovin kapinan jälkeen voi olla nauramatta sille.

Mutta kysymys nykyisen sota-ajan „verivirroista” voidaan ja pitää asettaa siten, että lasketaan likipitäen voimat sekä arvioidaan seuraamukset ja tulokset; tuohon kysymykseen on suhtauduttava vakavasti, sitä ei ole pidettävä tyhjänpäiväisenä yleisesti kiertävänä puheenpartena, pelkkänä kadettien teeskentelynä, kadettien, jotka ovat osaltaan tehneet *kaikkensa* sen *hyväksi*, että Kornilovin onnistuisi hukuttaa Venäjä „verivirtoihin”, että saataisiin palautetuksi porvariston diktatuuri, tilanherrojen valta ja monarkia.

„Verivirtoja”, sanotaan meille. Tarkastelkaamme kysymyksen *tätäkin* puolta.

Olettakaamme, että menshevikkien ja eserrien horjunta jatkuu, että he *eivät* luovuta valtaa Neuvostoilta, *eivät* kukista Kerenskiä, tekevät jälleen entisenlaisen, mädän kompromissin porvariston kanssa hieman toisessa muodossa (kadettien tilalle tulevat esim. „puolueettomat” *kornilovilaiset*), eivät vaihda valtiovaltakoneistoa neuvostokoneistoon, eivät tarjoa rauhaa, eivät sanoudu irti imperialismista eivätkä konfiskoil tilanherrojen maita. Olettakaamme eserrien ja menshevikkien nykyisen horjunnan, „syyskuun 12 päivän” johtavan tällaiseen lopputulokseen.

Oman vallankumouksemme kokemus puhuu päivänselvästi, että tämän seurauksena olisi eserrien ja menshevikkien voimain yhä tuntuvampi heikkeneminen, heidän erkanemisensa yhä kauemmas joukoista, suuttumuksen ja vihan ennen kuulumaton voimistuminen joukoissa ja vallankumoukselliseen proletariaattiin, bolshevikkeihin kohdistuvan myötätunnon valtava kasvu.

Pääkaupunkien proletariaatti on oleva silloin vielä valmiimpi kuin nykyään kommuuniin, työläiskapinaan, valtaamaan vallan käsiinsä, käymään kansalaissotaa tämän sodan korkeimmassa ja jyrkimmässä muodossa: on myönnettävä, että huhtikuun 20 ja 21 päivän ja heinäkuun 3 ja 4 päivän antaman kokemuksen jälkeen tällainen tulos on historiallisesti kiertämätön.

„Verivirtoja”, huutavat kadetit. Mutta sellaiset verivirrat toisivat voiton proletariaatille ja talonpoikaisköyhälistölle, ja yhdeksässäkymmenessä yhdeksässä tapauksessa sadasta tämä voitto antaisi imperialistisen sodan asemesta *rauhan*, t.s. säästäisi niiden *satojentuhansien* ihmisten hengen, jotka nykyään vuodattavat vertaan kapitalistien voittotulojen jaon ja aluevaltausten (annektointin) takia. Jos huhtikuun 20 ja 21 päivän seurauksena kaikki valta olisi siirtynyt Neuvostoilta ja bolshevikit liitossa talonpoikaisköyhälistön kanssa olisivat saaneet voiton niissä, niin vaikka se olisi tullut maksamaan „verivirtojakin”, se olisi pelastanut *puoli miljoonaa* Venäjän sotilasta, jotka saivat varmasti surmansa kesäkuun 18 päivän taisteluissa.

Näin laskelmoi ja näin tulee laskelmoimaan Venäjän jokainen tietoinen työläinen ja sotamies, jos hän punnitsee ja ottaa huomioon kansalaissotaa koskevan kysymyksen, jota nostetaan esiin kaikkialla, ja tällainen työläinen ja

sotamies, joka on yhtä ja toista kokenut ja mietiskellyt, ei tietenkään säikähdä voivotteluja „verivirroista”, kun nuo voivotukset ovat lähtöisin sellaisista ihmisistä, puolueista ja ryhmistä, jotka haluavat uhrata *vielä miljoonien* venäläisten sotilaiden hengen Konstantinopolin, Lvovin ja Varsovan valtauksen ja „Saksasta saavutettavan voiton” hyväksi.

Kansalaissodan „verivirtoja” ei voida verrata edes lähimainkaan niihin *verimeriin*, joita Venäjän imperialistit ovat panneet vuotamaan kesäkuun 19 päivän jälkeen (vaikka se olisi hyvinkin voitu välttää luovuttamalla valta Neuvostoilte).

Herrat Miljukovit, Potresovit ja Plehanovit, todistellesanne kansalaissodan „verivirtoja” *vastaan* teidän sietäisi olla sodan aikana varovaisempia, sillä sotamiehet tuntevat ja ovat nähneet *verimeriä*.

Venäjän vallankumouksen kansainvälinen asema on nyt, vuonna 1917, ennen kuulumattoman raskaan, kansoja näännyttäneen ja mitä rikollisimman sodan neljäntenä vuotena sellainen, että jos kansalaissodassa voittanut Venäjän proletariaatti tarjoaa oikeudenmukaista rauhaa, on yhdeksänkymmentä yhdeksän mahdollisuutta sadasta saada aikaan aselepo ja rauha *ilman uusia verimeriä*.

Toisilleen vihamielisten englantilais-ranskalaisen imperialismin ja saksalaisen imperialismin yhtyminen Venäjän proletaarista sosialistista tasavaltaa *vastaan* on näet käytännössä *mahdotonta*, ja englantilaisen, japanilaisen ja amerikkalaisen imperialismin yhtyminen meitä vastaan on äärimmäisen vaikeaa emmekä me sitä lainkaan pelkää, yksinpä Venäjän maantieteellisen asemankin takia. Ja sitä paitsi on tosiasia, että *kaikissa* Euroopan valtioissa on olemassa vallankumoukselliset ja sosialistiset proletaarijoukot, on epäilemätöntä, että kypsyy ja väistämättömästi puhkeaa maailman sosialistinen vallankumous, ja tätä vallankumousta voidaan tuntuvasti auttaa, ei tietenkään valtuuskunnilla eikä pelaamalla Tukholman neuvottelupeliä ulkomaalaisten Plehanovien tai Tseretelien kanssa, vaan ainoastaan kehittämällä eteenpäin Venäjän vallankumousta.

Porvarit huutavat, että Venäjän kommuuni, t.s. proletariaatti kärsisi väistämättömästi tappion, jos se valtaisi vallan.

Se on valhetta, ne ovat luokkapyyteiden sanelemia huutoja.

Vallan valloitetuun Venäjän proletariaatilla on *kaikki* mahdollisuudet pitää valta ja johtaa Venäjää, kunnes Lännessä tapahtuu voittoisa vallankumous.

Ensinnäkin olemme näet oppineet paljon sitten Kommunistien aikojen, joten emme toistaisi sen kohtalokkaita virheitä, emme jättäisi pankkia porvariston käsiin emmekä rajoituisi puolustautumaan versaillesilaisiamme (t.s. kornilovilaisia) vastaan, vaan lähtisimme hyökkäämään heitä vastaan ja nujertaisimme heidät.

Toiseksi, voitettuaan proletariaatti on antava Venäjälle rauhan. Mikään voima ei pysty yli kolme vuotta jatkuneen kansojen teurastuksen kauhujen jälkeen kukistamaan *rauhan* hallitusta, rehellisen, vilpittömän, oikeudenmukaisen rauhan hallitusta.

Kolmanneksi, voitettuaan proletariaatti on antava heti maksuttomasti maata talonpoikaistolle. Ja voittoisaa proletariaattia on tukeva täydellisesti, kaikkinaisesti ja antaumuksellisesti koko talonpoikaiston valtaenemmistö, jota jo tuskastuttaa ja vihastuttaa se „teerenpeli”, jota hallituksemme, varsinkin „koalitio”-hallitus, varsinkin Kerenskin hallitus pitää tilanherrojen kanssa.

Te puhutte alinomaa kansan „sankarillisista ponnistuksista”, herrat menshevikit ja eserrät. Tämän sanonnan tapasin aivan hiljattain vielä kerran „Izvestija TsIK” lehtenne¹⁵ pääkirjoituksessa. Teille se on *vain* korulause. Mutta työläiset ja talonpojat lukevat sen *ajatellen* ja päätyvät asiaa pohtiessaan Kornilovin kapinaliikkeestä saamansa kokemuksen, Peshehonovin ministeriön „kokeilun”, Tshernovin ministeriön *ynnä muiden* „kokeilujen” nojalla joka kerta väistämättömästi siihen johtopäätökseen, että tuo „sankarillinen ponnistelu”, sehän on juuri sitä, että talonpoikaisköyhälistö luottaa kaupunkilaistyöläisiin kuten ainakin uskollisimpiin liittolaisiinsa ja johtajiinsa. Tuo sankarillinen ponnistelu on juuri Venäjän proletariaatin voitto porvaristosta kansalaissodassa, sillä vain tämä voitto pelastaa tuskalliselta horjunnalta, vain se osoittaa ulospääsyn, antaa maata, antaa rauhan.

Jos kaupunkilaistyöläisten ja talonpoikaisköyhälistön liitto voidaan saada toteutumaan siten, että valta siirretään heti Neuvostoille, niin sitä parempi. Bolshevikit

tekevät *kaiikkensa* turvatakseen vallankumouksen tällaisen *rauhanomaisen* kehityksen. Ilman sitä ei Perustava kokouskaan yksinään, sinänsä, voi olla pelastuksena, sillä eserrät saattavat siinäkin jatkaa sovittelupeliään kadettien, Breshko-Breshkovskajan ja Kerenskin kanssa (missä suhteessa nämä ovat kadetteja parempia?) j.n.e., j.n.e.

Kun kerran „demokraatit” eivät ole ottaneet oppia edes Kornilovin kapinaliikkeen antamasta kokemuksesta, vaan jatkavat turmiollista epäröinti- ja sovittelupolitiikkaansa, niin me sanomme: mikään ei hajota proletaarista vallankumousta siinä määrin kuin tuollainen epäröinti. Älkää siis pelotelko kansalaissodalla, hyvät herrat: se on kiertämätön, mikäli ette halua sanoutua irti Kornilovin kapinaliikkeestä ja „koalitiosta” nyt heti, lopullisesti,— tämä sota tuo voiton riistäjistä, antaa maat talonpojille, antaa rauhan kansoille, avaa varman tien maailman sosialistisen proletariaatin vallankumouksen voitolle.

„Rabotshi Putj” № 12,
syyskuun 29 (16) pnä 1917
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan „Rabotshi Putj” lehdessä
tekstin mukaan